

מות גבורים

נתן אלבו לא חלם מימיו כי יבוא יום ושמו יהפוך סמל במדינת ישראל. השבוע, שעה שלהבות השנאה והדמים התפשטו לאורך הגבולות, שעה שעניי רבבות אזרחים היו מופנות אל כוחות הבטחון, ירתה כיתת ר"באים של צבא ההגנה לישראל מטח-אש מעל לקבר טרי בבית הקברות של גבעתי שאול. היו אלה חברים-לנושק שבאו לחלוק כבוד אחרון לנתן אלבו, על מעשהו הגדול. לא היה זה מעשה גבורה של שדה-קרב. לא היה זה גם מעשה הקרבה של חייל למען מולדתו. מעשים אלה רגילים במדינת ישראל. היה זה מעשה גבורה ממין אחר — גדול יותר, אנושי יותר — מעשה הגבורה של האיש הקטן. כי נתן אלבו הקריב את חייו לא על פי פקודה ולא על פי נוהג מקובל. הוא בחר למות, כי כצפוננו הורה לו להקריב את חייו למען חבריו.

מן היום הראשון שעלה ארצה, לפני שלוש שנים, היה ברור כי יחסו של נתן למולדת החדשה, היה שונה מן היחס המ-קובל בין שאר העולים החדשים. הוא לא בא עם גל ההתלהבות הראשון של ימי

העולים הזה" מביע את תודתו

למטה הכללי של צבא ההגנה לישראל על העזרה שהושיט לו בעריכת רפורטז'ה זאת ועל האפשרות לערוך ריקונסטרוקציה של המקרה במחנה הגירוד בהשתתפות החיילים והמפקדים שזקחו חלק במקרה המוזעזע עצמו.

כל אנשי הצבא המופיעים בעמודים אלה ממלאים את התפקידים שמילאו בפרשה עצמה, מדבר רב-טוראי אחי, הממלא כאן את מקורו של החרוג. התמונה מימין מתארת את הרגע הרה-הגורל — פגישת האוהל, שניות בודדות לפני שמרעת נקישת המוות של הרימון. ה' מסך עודה על הטרגדיה: נתן אלבו, שגבר אל המצלמה מתחיל בפירוק רימון המוות...

יסוד המדינה, סיפורי תלאותיהם של אלפי יורדים מרוקאים היו ידועים לו היטב. בכל זאת ברח בלילה מבית הוריו, בעיירה שופרו, ליד קבלנקה, ופנה לעליית הנוער.

בארץ נשלח להכשרה בקיבוץ בנגב, משם התגייס לצבא. כשך זמן זה הכיר את כל התופעות החיוביות והשליליות של חיי עולה חדש בארץ. אנשים קראו לו "מרוקאי", הוא צחק להם. הסתגל מהר לתנאי הארץ, הקפיד לדבר עברית, התגאה כחייל קרבי. במחנות הצבא, כור ההיתוך הענק, אליו נזרמים רבבות צעירים מכל פינות העולם, מצא את ביתו.

בשבילו לא היתה הפלוגה סתם אוסף של אנשים, אשר אתם היה עליו לשרת 30 חודש במדים. בשבילו היה האוהל לבית הורים, חבריו-לאוהל מילאו את מקום אחיו. על כן כאשר שמע את נקישת הרימון והביט סביבו היתה הברירה ברורה לפניו: חייו הוא או חיי חבריו. בארבע שניותיו האחרונות שקל את אהבתו לחבריו, את החיים שמצא בתוך פלוגתו-משפחתו. ובשניות אלה נפלה ההכרעה הגדולה: מוטב שימות הוא מאשר ייפגעו עשרות חברים שלא הרגישו כלל במתרחש.

הכרעה זאת לא היתה תוצאה של השכלה או הספה. נתן אלבו לא קרא את ספרי-ניצחון ושירי-ביאליק. אולם היתה לו אצ"ל לות הנפש העליונה אשר רק מעטים זוכים בה.

לכן ישאר נתן אלבו סמל לא רק למסידתו והקרבתו של החייל האלמוני כי אם דוגמה בת-אל-מות לגדולתו של האיש הפשוט המקריב את חייו למען יחיו חבריו.

